

УДК. 340.5

О.М. Чорний,
здобувач Луганського державного університету внутрішніх справ
імені Е.О. Дідоренка

ПРАВОВІ ОСНОВИ РЕГУЛЮВАННЯ АНТИТЕРОРИСТИЧНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ В УКРАЇНІ, ЧЕРЕЗ ПРИЗМУ ЇЇ ПРАГНЕННЯ ДО ЄВРОПЕЙСЬКОЇ ІНТЕГРАЦІЇ

Анотація. Правові основи регулювання антитерористичної діяльності в Україні, через призму її прагнення до Європейської інтеграції

Нині проблема подолання тероризму носить міжнародний характер. Водночас прагнення інтеграції України у світове співтовариство, європейський правовий простір, а також необхідність подальшої гармонізації законодавства нашої держави до права Європейського Союзу зумовлюють необхідність подальших наукових досліджень. Власне тому, у статті досліджуються питання щодо правових основ регулювання антитерористичної діяльності в Україні.

Ключові слова: правові основи, антитерористична діяльність, тероризм, Україна.

Постановка проблеми. Останнім часом в Україні відбуваються безпрецедентні події — окупація території Автономної республіки Крим Російською Федерацією, проведення антитерористичної операції (АТО) в східних її регіонах. Водночас приклади здійснення терористичних актів у всьому світі свідчать про якісну трансформацію феномена. Сьогодні на арену тероризму перетворюються вже не тільки окремі регіони міжнародних конфліктів, а практично всі країни світу. Ситуація, що склалася нині в Україні, свідчить про те, що здолати тероризм самотужки окремі держави вже не можливо. Проблема носить міжнародний характер, що вимагає розробки та здійснення угоджених дій різних країн та світової спільноти в цілому, направлених на адекватне реагування викликам терористів.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Питання тероризму і його аспекти (політичний, релігійний, економічний), антитерористичної діяльності у своїх роботах досліджували такі науковці, як В. Антипенко, О. Бантишев, В. Зеленецький, В. Ємельянов, В. Крутов, Б. Леонов, С. Мохончук, В. Остроухов, М. Семикіна, О. Шамара та інші фахівці у цій сфері. Водночас інтеграція України у світове співтовариство, європейський правовий простір, а також необхідність подальшої гармонізації законодавства нашої держави до права Європейського Союзу зумовлюють необхідність подальших наукових досліджень. Власне тому, **метою статті** є розгляд питань щодо правових основ регулювання антитерористичної діяльності.

Виклад основного матеріалу. Проблема визначення «правових

основ» у конкретній сфері правовідносин не нова. Проте єдиного його визначення як у теорії, так і в практиці дотепер немає. У чинному законодавстві також відсутнє загальне визначення «правові основи» і це певною мірою ускладнює його розуміння. Насамперед нас цікавитиме визначення, зміст цього поняття та його структура.

В енциклопедичних довідниках під «оснотою» розуміється поняття, що використовується у праві в його вихідному семантичному значенні, як база, базис, фундамент чого-небудь [1, с. 405]. Тобто «правові основи» — це закріплені у правових нормах фундамент, база для здійснення певної діяльності [2, с. 311], у даному випадку — база із регулювання анти-терористичної діяльності в Україні.

Вивчення та аналіз наукової літератури з цього питання дає можливість припустити, що правову основу як взагалі, так із конкретного напрямку діяльності складають нормативно-правові акти різних рівнів і передусім їх систему. У філософській енциклопедичній літературі під системою пропонується розуміти сукупність визначених елементів, між якими існує закономірний зв'язок чи взаємодія. Отже, «правові основи» у зазначеній сфері правовідносин передбачають наявність цілої низки як національних, так і міжнародних правових актів, що становлять певну систему, в якій нормативно-правові акти є взаємообумовленими та взаємопов'язаними. Структура правових основ залежить від видів нормативно-правових актів та порядку розміщення в конкретній системі, який повинен враховувати їх юридичну силу та значимість у регулюванні правовідносин.

Також велику роль при формуванні правових основ, що регулюють анти-терористичну діяльність відіграє

той факт, що Україна бажає стати асоційованим членом Європейського Союзу (ЄС). Європейська інтеграція полягає у створенні об'єднання на зразок держави з її кордонами, спільною валютою, органами влади, а також юридичними законами, що мають бути спільними для цього об'єднання [3, с. 10-14]. Загалом Європейський Союз по праву вважають «експериментальним» об'єднанням держав, оскільки в ньому склався новий вид взаємин між державами — відкриті кордони, відносно погоджена соціальна політика, тісна економічна інтеграція, та сформувався новий тип права, який характеризується такими складовими. По-перше — це норми власне міжнародного права, що стосуються європейських держав. По-друге — норми, створені органами європейських союзів держав, які є базою для вирішення конкретних справ. Їх виконання є обов'язковим для держав, що входять в такі союзи. Як приклад можна навести прецеденти Європейського суду з прав людини, що є обов'язковими для всіх країн — членів Ради Європи. По-третє — норми внутрішньодержавного законодавства, які прийняті на базі оформлених відповідною державою міжнародних договорів з другими європейськими країнами і є формою імплементації міжнародно-правових норм.

Характерним прикладом формування норм європейського права є діяльність органів Європейського Союзу. Його акти — це частина правової системи держав, які входять в цю міжнародну організацію. Вони єдині для всіх держав — членів ЄС і обов'язкові у відносинах між суб'єктами на територіях таких держав [4, с. 42]. У межах Європейського Союзу напрацьовано важливі інститути спільного прийняття рішень із найбільш важливих питань, зокрема, шляхом їх ратифікації в національних

парламентах. Тож на підставі викладеного умовно можна виділити три рівні: міжнародний універсальний, міжнародний регіональний, національний (внутрішньодержавний). На міжнародно-правовому універсальному рівні формуються принципи права, тобто основні нормативні засади правового регулювання. На регіональному рівні формується механізм взаємодії національних правових систем Європи з регіональними спільнотами та інтеграції в них, який передбачає їхнє зближення, вироблення загальноправових стандартів, врегулювання досить широкого кола відносин. Крім того, на вказаному рівні країни ЄС передають частину своїх суверенних повноважень створеним наднаціональним органам [5, с. 30]. Враховуючи викладене, необхідно акцентувати увагу на тому, що інколи на вказаному рівні не виключається можливість неузгодженості правових норм і навіть правового конфлікту, що пов'язано з суперечливим регулюванням одних і тих самих відносин у межах різних регіональних союзів [6, с. 23-28]. Національний рівень повинен передбачати механізм правової адаптації внутрішньодержавної системи, який включав би гармонізацію законодавства, приведення його у відповідність до європейського права, подолання юридичних колізій [7, с. 110-111].

Вказані рівні властиві будь-якому праву. Наприклад, якщо розглядати регулювання антитерористичної діяльності, то Україна в межах своїх кордонів регулює ці суспільні відносини за допомогою національного законодавства. При цьому на національному рівні при взаємодії з іншими державами Україна абсолютно самостійно, згідно із законодавчою компетенцією, яка заснована на її Конституції, визначає зміст норми або системи норм

правового регулювання, а також їхнє місце в своїй правовій системі. До того ж Україна для більш ефективної співпраці з іншими державами бере участь у різноманітних об'єднаннях та організаціях (Рада Європи, ОБСЄ та ін.) Діяльність України в ОБСЄ забезпечує рівноправну участь нашої держави в обговоренні і вирішенні актуальних проблем міжнародної безпеки і співпраці в регіоні Організації. Разом з тим, згідно з рішенням XIII-ої щорічної сесії Конференції держав-учасниць Конвенції про заборону хімічної зброї (КХЗ), що проходила 2-5 грудня 2008 року в м. Гаага (Нідерланди), Україну втретє було обрано членом Виконавчої ради Організації по забороні хімічної зброї (ОЗХЗ). До складу цього директивного органу ОЗХЗ входить 41 країна з 188 держав-членів Організації, які обираються Конференцією держав-учасниць Конвенції про заборону хімічної зброї (КХЗ) терміном на два роки. Під час сесій Виконради розглянуто широкий спектр питань, пов'язаних з аналізом виконання Конвенції її державами-учасницями, в першу чергу, у контексті ліквідації задекларованої низкою країн хімічної зброї та колишніх об'єктів з її виробництва; оцінкою впливу науково-технічного розвитку на дію Конвенції та стан її імплементації на національних рівнях; перспективами подальшої універсалізації цього багатостороннього договору та розвитком міжнародного співробітництва у рамках ОЗХЗ, у тому числі з метою протидії проявам «хімічного» тероризму [8]. І в цьому випадку можна спостерігати діяльність України вже на регіональному рівні. Низка нормативних документів і правових принципів, сформульованих та затверджених у рамках ООН, впливають на правопорядок України, що становить рівень міжнародного уні-

версального правового поля. Зокрема, виходячи з нагальної необхідності розробки світовою спільнотою ефективних заходів боротьби з тероризмом, Україна приєдналася до глобальної антитерористичної коаліції, підтвердила свою готовність докласти максимальних зусиль до спільної боротьби з міжнародним тероризмом, насамперед у рамках ООН. Крім того, Україна є учасницею більшості універсальних міжнародних договорів, депозитарієм яких виступає Генеральний секретар ООН [8].

Таким чином на підставі викладеного, можна дійти висновку, що розглядати правові основи регулювання антитерористичної діяльності в Україні доцільно з позиції зазначених рівнів. Тож на міжнародному універсальному рівні з цього питання варто розглядати міжнародні акти прийняті в рамках ООН. З огляду на зазначене слід акцентувати увагу на ст. 9 Конституції України в якій закріплено, що чинні міжнародні договори, згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, є частиною національного законодавства України. Порядок укладення та виконання міжнародних договорів визначається Законом України «Про міжнародні договори України» від 29 червня 2004 року № 1906-IV [9]. Отже, правовою основою регулювання антитерористичної діяльності на міжнародному універсальному рівні є зокрема, Конвенція про боротьбу з незаконним захопленням повітряних суден від 16 грудня 1970 року, яка ратифікована Президією Верховної Ради Української РСР 27 грудня 1971 року, із застереженнями, для України набрала чинності 23 березня 1973 року; Конвенція про боротьбу з незаконними актами, спрямованими проти безпеки цивільної авіації від 23 вересня 1971 року,

яка ратифікована Президією Верховної Ради Української РСР 16 січня 1973 року, із застереженнями, Міжнародна конвенція про боротьбу з бомбовим тероризмом від 15 грудня 1997 року, до якої Україна приєдналася на підставі Закону України «Про приєднання України до Міжнародної конвенції про боротьбу з бомбовим тероризмом» від 29 листопада 2001 року із застереженням, Міжнародна конвенція про боротьбу з фінансуванням тероризму від 9 грудня 1999 року, яка ратифікована на підставі Закону України «Про ратифікацію Міжнародної конвенції про боротьбу з фінансуванням тероризму» від 12 вересня 2002 року, Міжнародна конвенція про боротьбу з актами ядерного тероризму від 17 грудня 1996 року, яка ратифікована на підставі Закону України «Про ратифікацію Міжнародної конвенції про боротьбу з актами ядерного тероризму» від 15 березня 2006 року. Відповідно на міжнародному регіональному рівні такими актами є Європейська конвенція про боротьбу з тероризмом, яка ратифікована на підставі Закону України «Про ратифікацію Європейської конвенції про боротьбу з тероризмом» від 17 січня 2002 року, Конвенція Ради Європи про запобігання тероризму, яка ратифікована із заявами та застереженнями, на підставі Закону України «Про ратифікацію Конвенції Ради Європи про запобігання тероризму» від 31 липня 2006 року, Конвенції Ради Європи про відмивання, пошук, арешт та конфіскацію доходів, одержаних злочинним шляхом, та про фінансування тероризму, яка підписана 16 травня 2005 року, ратифікована Україною 17 листопада 2010 року і набрала чинності для України 1 червня 2011 року, Модельний закон про боротьбу з тероризмом (*прийнятий на дванад-*

цятому пленарному засіданні Міжпарламентської Асамблеї державучасниць СНД, постанова № 12-7 від 08.12.1998 р.) тощо. Власне зазначені міжнародні акти є основою для протидії терористичній діяльності у світі загалом і водночас в Україні зокрема. Наведені приклади свідчать, що у зв'язку з багатоплановістю і багатоаспектністю характеру терористичних актів, як правило кожен міжнародний акт на цих рівнях урегулює певні аспекти. Так, зокрема в Європейській конвенції по боротьбі з тероризмом 1977 року фактично наведений перелік злочинів, які по суті визнаються терористичними.

Україна, як вже зазначалося, в межах своїх кордонів регулює суспільні відносини у тому числі щодо заходів боротьби з тероризмом за допомогою національного законодавства. Здебільшого термін «законодавство» визначається як сукупність: законів, що діють у якій-небудь державі; правових норм, які регулюють суспільні відносини у відповідних сферах [10]. Відтак правову основу боротьби з тероризмом на національному рівні становлять Конституція України, Кримінальний кодекс України, Закон України «Про боротьбу з тероризмом» від 20 березня 2003 року № 638-IV, інші закони України, укази і розпорядження Президента України, постанови та розпорядження Кабінету Міністрів України, а також інші нормативно-правові акти, що приймаються на виконання законів України.

Особливе місце в системі законодавства належить Конституції, яка встановлює фундамент існування та функціонування суспільства, визначає організацію влади, закріплює основні права та свободи людини і громадянина, має найвищу юридичну силу й безпосередньо регулює суспільні від-

носини в різних сферах життя. У ст. 17 Конституції визначено, що захист суверенітету і територіальної цілісності України, забезпечення її економічної та інформаційної безпеки є найважливішими функціями держави, справою всього Українського народу. Співставлення цього положення з ст. 3 Закону України «Про основи національної безпеки України» від 19 червня 2003 року № 964-IV дає підстави визнати суверенітет, територіальної цілісності України, її економічну та інформаційну безпеку об'єктами національної безпеки. Крім того, у ст. 7 цього закону визначено основні реальні та потенційні загрози національній безпеці України, стабільності в суспільстві, а саме: у зовнішньополітичній сфері — злочинна діяльність проти миру і безпеки людства, насамперед поширення міжнародного тероризму; загроза використання з терористичною метою ядерних та інших об'єктів на території України; у сфері цивільного захисту — небезпека техногенного, у тому числі ядерного та біологічного, тероризму; в інформаційній сфері — комп'ютерна злочинність та комп'ютерний тероризм. Для недопущення визначених терористичних загроз функціонують суб'єкти антитерористичної діяльності, яких об'єднує загальна мета — попередження, своєчасне виявлення і запобігання зовнішнім та внутрішнім загрозам безпеці України, терористичних та інших протиправних посягань. Їх діяльність регулюється Законами України: «Про контррозвідувальну діяльність» від 26 грудня 2002 року № 374-IV, «Про розвідувальні органи України» від 22 березня 2001 року № 2331-III (із змінами і доповненнями), «Про міліцію» від 20 грудня 1990 року № 565-XII (із змінами і доповненнями), «Про прокуратуру» від 14 жовтня 2014 року № 1697-VII, «Про Збройні Сили

України» від 6 грудня 1991 року № 1934-XII (із змінами і доповненнями) та інші.

Правові та організаційні основи боротьби з тероризмом, повноваження і обов'язки органів виконавчої влади, об'єднань громадян і організацій, посадових осіб та окремих громадян у цій сфері, порядок координації їх діяльності, гарантії правового і соціального захисту громадян у зв'язку із участю у боротьбі з тероризмом визначає Закон України «Про боротьбу з тероризмом» від 20 березня 2003 року № 638-IV (із змінами і доповненнями). Протидія фінансовим аспектам терористичної діяльності в Україні врегульована Законом України «Про запобігання та протидію легалізації (відмиванню) доходів, одержаних злочинним шляхом, або фінансуванню тероризму» від 28 листопада 2002 року, підзаконними та відомчими нормативними актами України, які у встановленому порядку зареєстровані в Міністерстві юстиції України.

Кримінальним законодавством України встановлено відповідальність за діяння віднесені Законом України «Про боротьбу з тероризмом» до терористичної діяльності, зокрема: ст. 258 (терористичний акт); ст. 258-1 (втягнення у вчинення терористичного акту); ст. 258-2 (публічні заклики до вчинення терористичного акту); ст. 258-3 (створення терористичної групи та терористичної організації); ст. 258-4 (сприяння вчиненню терористичного акту); ст. 258-5 (фінансування тероризму).

З метою забезпечення ефективної реалізації державної політики у сфері боротьби з тероризмом шляхом розроблення і впровадження комплексу заходів, спрямованих на виявлення та усунення причин і умов, що можуть призвести до проявів теро-

ризму, захист людини і громадянина, суспільства і держави від тероризму, зосередження основних зусиль на протидії терористичній діяльності, мінімізації її наслідків, а також налагодження дієвої взаємодії між уповноваженими органами державної влади, органами місцевого самоврядування і громадськістю та розширення міжнародного співробітництва у цій сфері розроблено та затверджено указом Президента України №230/2013 від 25 квітня 2013 року Концепцію боротьби з тероризмом.

Відповідно Концепції реалізовувати заходи з її виконання передбачається протягом 2013-2020 років за такими напрямками:

- визначення та аналіз причин і умов, що сприяють поширенню тероризму;

- удосконалення правових та організаційних основ боротьби з тероризмом;

- удосконалення існуючих, розроблення та імплементація нових методів боротьби з тероризмом;

- оптимізація шляхів та способів захисту прав і свобод людини і громадянина, захисту суспільства та держави від терористичних посягань;

- інформаційне, наукове, кадрове та матеріально-технічне забезпечення реалізації державної політики у сфері боротьби з тероризмом;

- підвищення рівня інформованості суспільства про небезпеку та масштаби тероризму;

- формування громадської думки з метою сприяння ефективній реалізації державної політики у сфері боротьби з тероризмом;

- розвиток міжнародного співробітництва у сфері боротьби з тероризмом [11].

Для ефективного виконання зазначеного затверджено розпорядженням

Кабінету Міністрів України від 11 липня 2013 року № 547-р план заходів з реалізації Концепції боротьби з тероризмом.

Крім того, згідно з Указом Президента України 11 грудня 1998 року створено Антитерористичний центр при Службі Безпеки України, який діє відповідно до Положення про Антитерористичний центр та його координаційні групи при регіональних органах Служби безпеки України, що затверджене указом Президента України від 14 квітня 1999 року № 379/99. Відтак Антитерористичний центр є постійно діючим органом при Службі безпеки України, який здійснює координацію діяльності суб'єктів боротьби з тероризмом у запобіганні терористичним актам щодо державних діячів, критичних об'єктів життєзабезпечення населення, об'єктів підвищеної небезпеки, актам, що загрожують життю і здоров'ю значної кількості людей, та їх припиненні (п. 1 Положення) [12].

Водночас варто зауважити, що досить велика кількість нормативно-правових актів щодо боротьби з тероризмом мають гриф «обмеження

доступу» та носять зміст конфедераційного характеру.

Висновок. Проведене дослідження дозволяє констатувати, що сьогодні й досі існує багато питань щодо уніфікації антитерористичного законодавства Європейського Союзу та України, а інтеграційні процеси України у європейський співтовариство, європейський правовий простір, зокрема, лише спонукає подальшої гармонізації законодавства нашої держави до Європейського Союзу, у зазначеній сфері, що зумовлює необхідність подальших наукових досліджень. Разом з тим, слід зауважити, що потрібен зважений підхід в рамках процесу імплементації антитерористичного законодавства Європейського Союзу в правове поле України, як казав класик української літератури Т.Г. Шевченко «... *Учитесь, читайте, і чужому научайтесь, і свого не цурайтесь...*». Оскільки, аналіз кримінального законодавства країн, які є членами Європейського Союзу свідчить про різні підходи стосовно імплементації Європейських конвенцій спрямованих на протидію терористичній діяльності в своє національне законодавство [13, 14].

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Конституционное право. Энциклопедический словарь [отв. ред. д.ю.н. профессор С.А. Авакьян]. — М.: Изд-во НОРМА (Издательская группа НОРМА-ИНФРА. М), 2001. — 688 с.
2. Попов Г.В. Правові основи прокурорського нагляду за додержанням законів щодо захисту прав і свобод дітей / Г.В. Попов // Часопис Київського університету права. 2009/4.
3. Ониськів М. Глобалізація і правотворення / М. Ониськів // Право України. — 2002. — № 9. — С. 10-14.
4. Глобалізація и развитие законодательства: [очерки] / [отв. ред. Ю.А. Тихомиров, А.С. Пиголкин]. — М.: Городец, 2004. — 463 с.
5. Гармонізація трудового законодавства України із законодавством Європейського Союзу: [моногр.] / [Н.М. Хуторян, Ю.В. Баранюк, С.В. Дріжчана та ін.]; відп. ред. Н.М. Хуторян. — К.: ТОВ «Видавництво «Юридична думка», 2008. — 304 с.
6. Рахманова Е.Н. Гармонизация и унификация уголовного законодательства в глобализующемся мире / Е.Н. Рахманова // Российская юстиция. — 2009. — № 4. — С. 23-28.

7. Луць Л.А. Європейські міждержавні правові системи та проблеми інтеграції з ними правової системи України (теоретичні аспекти) : [моногр.] / Л.А. Луць. — К.: Ін-т держави і права ім. В.М. Корецького НАН України, 2003. — 304 с.

8. Участь України у міжнародних організаціях [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://mfa.gov.ua/ua/about-ukraine/international-organizations>

9. Про міжнародні договори України: закон України від 29 червня 2004 року № 1906-IV (із змін. і допов.) [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/1906-15>

10. Великий тлумачний словник сучасної української мови / уклад. і гол. ред. В.Т. Бусел. — К.: Ірпінь: ВТФ «Перун», 2003, — 1440 с.

11. Про Концепцію боротьби з тероризмом: указ Президента України від 25 квітня 2013 року № 230/2013 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/230/2013/page>

12. Положення про Антитерористичний центр та його координаційні групи при регіональних органах Служби безпеки України, затверджене указом Президента України від 14 квітня 1999 року № 379/99 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://zakon2.rada.gov.ua/laws/show/379/99>

13. Відповідальність за здійснення терористичної діяльності за кримінальним законодавством України: монографія / О.В. Шамара. — К.: Видавничий дім «Артек», 2014. — 280 с.

14. Злочини проти миру, безпеки людства та міжнародного правопорядку : моногр. / О.В. Шамара. — К. : Наук.-вид. центр НА СБ України, 2013. — 472 с.

Черный О.

Правовые основы регулирования антитеррористической деятельности в Украине, через призму ее стремление к Европейской интеграции.

Анотация. Правовые основы регулирования антитеррористической деятельности в Украине, через призму ее стремление к европейской интеграции.

Сейчас проблема преодоления терроризма носит международный характер. В то же время стремление интеграции Украины в мировое сообщество, европейское правовое пространство, а также необходимость дальнейшей гармонизации законодательства нашего государства к праву Европейского Союза предопределяют необходимость дальнейших научных исследований. Именно поэтому, в статье исследуются вопросы правовых основ регулирования антитеррористической деятельности в Украине.

Ключевые слова: правовые основы, антитеррористическая деятельность, терроризм, Украина.

О. Chornyy

Legal basis Regulation counterterrorist activities in Ukraine through the prism of its commitment to European integration.

Summary. The legal framework regulating anti-terrorist activities in Ukraine through the prism of its commitment to European integration.

Now the problem of overcoming terrorism is international. At the same time the desire of Ukraine's integration into the international community, the European legal space, as well as the need for further harmonization of the legislation of our country to European Union law necessitate further research. That is why, the article examines the legal framework regulating issues of anti-terrorist activities in Ukraine.

Recently, Ukraine held an unprecedented event — the occupation of the Autonomous Republic of Crimea the Russian Federation, the counterterrorist operation (ATO) in its eastern regions. However, examples of terrorist acts around the world testify to qualitative transformation phenomenon. Today the arena of terrorism transformed not only certain regions of international conflicts, and almost all countries. The situation in Ukraine today, shows that the defeat terrorism on its own separate state is not possible. The problem is international in nature, requiring the development and implementation of coordinated actions of different countries and the international community as a whole aimed to adequately respond the challenges of terrorism.

Ukraine's integration into the world community, the European legal space, and the need for further harmonization of legislation of our country to European Union law necessitate further research. That is why, the authors sought to examine the legal basis regulating anti-terrorist activities from a position of regulations at different levels.

Keywords: legal framework, anti-terrorism, terrorism, Ukraine.

